

برنگ جویی از شریک راننگر و همکاری
تولید

مینیمالیسم دیجیتال

یافتن زندگی مرکز در یک جهان پرهیا

کال نیوپورت

ترجمه‌ی سماوه پرهیزکاری

نشر میلکان

۹. مقدمه.

بخش اول

مبانی اصولی. ۱۷

فصل اول: مسابقه‌ی تسلیحاتی نابرابر. ۱۹

فصل دوم: مینیمالیسم دیجیتال. ۳۷

فصل سوم: پاکسازی دیجیتال. ۶۱

بخش دوم

تمرین‌ها. ۷۹

فصل چهارم: در تنهایی وقت گزاراندن. ۸۱

فصل پنجم: "لایک" نکردن. ۱۱۱

فصل ششم: بازگرداندن تفريح. ۱۳۹

فصل هفتم: ایستادگی در مقابل میل به جلب توجه. ۱۷۵

نتیجه‌گیری. ۲۰۱

تقدیرنامه. ۲۰۵

یادداشت‌ها. ۲۰۷

پی‌نوشت‌ها. ۲۱۷

مقدمه

در سپتامبر سال ۲۰۱۶، اندروسالیوان^۲ – مفسر و بلاگنویس بانفوذ – مقاله‌ای هفت‌هزار کلمه‌ای با عنوان «من زمانی انسان بودم» در مجله‌ی نیویورک منتشر کرد؛ مقاله‌ای که عنوان فرعی آن هشداردهنده بود: «بمبازان بی‌بایان اخبار و شایعات و عکس از ما دیوانگانی معتاد به دریافت اطلاعات ساخته. این اتفاق مرا نابود کرد و ممکن است با شما هم چنین کند.»

در آن زمان این مقاله در سطح وسیعی به اشتراک گذاشته شد. اما باید اعتراف کنم وقتی مقاله را برای اولین بار خواندم، این هشدار سالیوان را به طور کامل درک نکردم. من بین هم‌نسل‌هایم از معدود آدم‌هایی بودم که هیچ وقت عضو شبکه‌های اجتماعی نبودم و زمان زیادی را در اینترنت نمی‌گذراندم. درنتیجه گوشی همراهم نقش کمزنگی در زندگی ام ایفا می‌کرد؛ واقعیتی که مرا خارج از تجربه‌ی رایج مذکور در مقاله‌ی فوق قرار می‌دهد. درواقع با این‌که نقش بسیار مهم نوآوری‌های عصر اینترنت در زندگی بسیاری از مردم را می‌دانستم، اما هنوز درک عمیقی از معنای آن نداشتم.

اوایل سال ۲۰۱۶ بود که کتابی تحت عنوان کار عمیق^۳ منتشر کرد. این کتاب درباره‌ی دست‌کم گرفتن ارزش تمرکز فکری و رهابودن ذهن انسان‌هاست، و این‌که چطور تأکید دنیای حرفه‌ای بر نقش ابزارهای ارتباطی مسبب کاهش بازدهی شغلی افراد است. همان‌طور که کتاب مخاطبان خود را پیدا می‌کرد، این امکان فراهم شد که بیش‌تر از نظرات خوانندگان مطالبم آگاه شوم. بعضی هاشان برایم پیام می‌فرستادند و بعضی‌ها هم بعد از حضور در محافل عمومی مرا گوشه‌ای گیر می‌آوردند و شروع می‌کردند به بحث‌کردن. اما سؤال مشترک همه‌شان این بود: پس زندگی شخصی آدم‌ها چه می‌شود؟ آن‌ها با حرف‌های من در مورد مزاحمت و حواس‌پرتی‌ای که استفاده از ابزارهای دیجیتال برای افراد ایجاد می‌کند موافق بودند، اما می‌گفتند چیزی که آن‌ها را ماضی‌طلب می‌کند، فناوری‌های جدیدی است که به نظر می‌رسد معنای زندگی و حسِ رضایت‌مندی را از زندگی شخصی آن‌ها می‌ذندند. این موضوع توجه‌ام را جلب کرد و باعث شد به‌شكلی